BÁGL

STUDENTSKÝ ČASOPIS
3/2018

VÝROČÍ ŠKOLY

INTERNETOVÉ NÁKUPY

ROZHOVORY S UČITELI

SLAVNOSTNÍ MŠE

BARBORA SOBOTKOVÁ

Ve středu 17. října proběhla v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Žďáře nad Sázavou slavnostní mše k 25. výročí založení školy. Hlavním celebrantem mše svaté byl kardinál Dominik Duka. Během své homilie pan kardinál zmínil historii církevního školství, význam vzdělávání jako takového a své školní úspěchy i neúspěchy. Neopomněl vyzdvihnout i letošní 100. výročí vzniku naší vlasti. O hudební doprovod se postaral školní pěvecký sbor Bigy, kterému pomohl hrou na trubku kněz Jan David. Slavnostní mše byla sloužena za všechny studenty, absolventy, učitele a zaměstnance Biskupského gymnázia a Střední školy gastronomické.

MEZINÁRODNÍ DEN VĚZNĚNÝCH SPISOVATELŮ

ANNA SOCHOROVÁ

Roku 1960 vznikl v Londýně International PEN's Writers in Prison Committee (WiPC), tzv. výbor pro uvězněné spisovatele, jako reakce na pokusy politického režimu umlčet disidenty tím, že budou vězněni opoziční novináři a spisovatelé.

Výbor vlastní také databázi pronásledovaných novinářů a spisovatelů, každoročně monitoruje zhruba 700-900 případů. Dvakrát ročně je vydáván seznam vězněných, zadržených či jinak perzekuovaných autorů, kteří ze svých pozic kritizují politickou situaci.

„We are not fighting only for ourselves but for the belief we share that every man, of any race and religion, who holds that men should respect each other and minds should be free."

WiPC kooperuje s OSN, jehož prostřednictvím se snaží obrátit celosvětovou pozornost na případy pronásledování a na otázku porušování lidských práv. Výbor pořádá spoustu akcí zaměřených proti potlačování a omezování svobody projevu. Dle statistiky z roku 2017 bylo uskutečněno 218 útoků proti autorům, kteří jsou monitorováni PEN klubem. Žijeme v době, kdy jsou spisovatelé vražděni, mnoho jich je odsouzeno bez spravedlivého soudu a někteří jsou napadáni či pronásledováni pouze za to, že říkají pravdu. Mezi takové autory patří například níže zmínění.

,,Dina Meza, novinářka a spisovatelka, publikuje na webových stránkách nevládní organizace na obranu lidských práv COFADEH a pomáhá příbuzným zadržených a zmizelých v Hondurasu. Dostává opakovaně výhrůžky přes internet a mobilní telefon. Od roku 2006 veřejně upozorňuje, že je sledována a že je jí a její rodině vyhrožováno únosem, násilím a smrtí. Toto intenzivní zastrašování není odpovídajícím způsobem vyšetřováno policií. Od státního převratu v roce 2009 bylo v Hondurasu zavražděno nejméně osmadvacet novinářů. Tento případ je jedním z mnoha v regionu Střední Ameriky.
Fazil Say je turecký spisovatel, koncertní pianista a skladatel klasické hudby, jehož hudební díla jsou světově proslulá a jsou uváděna orchestry například v New Yorku nebo v Berlíně. Byl odsouzen k deseti měsícům vězení podmínečně za publikování veršů na internetu. Měl se prohřešit „veřejným znevažováním náboženských hodnot u části populace“.
(Zdroj: https://casopis.hostbrno.cz/archiv/2013/10-2013/15-listopad-mezinarodni-den-veznenych-spisovatelu)

Mezi nejznámější případ vězněného spisovatele patří proces vedený s držitelem Nobelovy ceny za mír Liou Siao-po¨, který si odpykával 11letý trest ve vězení, kde skončil pro ,,rozvracení státní moci“. Liou byl zadržen po podepsání Charty 08, která požaduje reformu politiky a demokratizaci společnosti v Čínské lidové republice.

Několikrát se proti rozsudku odvolal, avšak bezúspěšně. Zemřel v roce 2017 na rakovinu jater v 61 letech. Čínské úřady odmítly jeho převoz do zahraničí, přestože se na jeho podporu konaly četné demonstrace, kterých se v červnu loňského roku účastnily desítky lidí, odmítly i lékařskou zprávu, ve které stálo, že Liou je schopný přežít převoz do specializované nemocnice, kde by mu byla poskytnuta lepší lékařská pomoc než ve vězení.

15. listopadu, kdy se slaví Mezinárodní den vězněných spisovatelů, jsme si mohli připomenout osudy těch, kteří se snažili či snaží změnit svět prostřednictvím svých slov.

ČAS NA POEZI!

VERONIKA BLAŽKOVÁ
ADÉLA KYZLINKOVÁ

Krvácím pro mé přesvědčení,
nic než přesvědčení zatím
není,
za chvíli vysvědčení,
pětka z chutě do života,
co teď? co se bude dít?
musím to nějak vyřešit
třeba t a samota by se dala
naředit,
ať není tak sytá,
jinak to ,,JÁ´´ zchytá.
-vyhazov

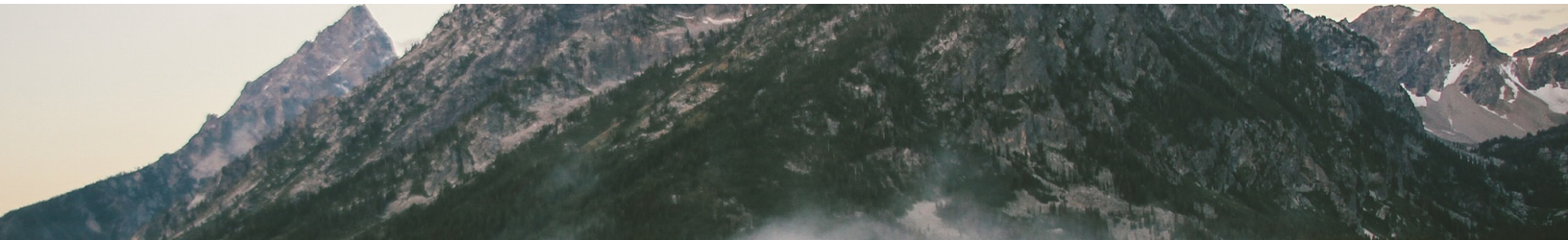

INTERNETOVÉ NÁKUPY

JIŘÍ KAMARÁD

„Vánoce jsou za dveřmi. Už máte dárky pro své blízké?” Jistě to všichni známe. Podobné věty nám obchodníci podsouvají horem spodem. Hned poté, co odezní halloweenské dýňové nadšení, se všude rozsvítí vánoční světélka a obchody se zásobují, aby mohly lačnému zákazníkovi nabídnout naprosto cokoliv, nejlépe od jehelníčku až po americkou chladničku. Zahajují vánoční slevy, jež se jeví být neuvěřitelně výhodné. Stejně tak činí i obchody internetové čili e-shopy.

Tyto obchody si vyzdobí své stránky rovněž motivy s vánoční tematikou, k náhledovým obrázkům svých produktů přilepí červený štítek s co nejvyšším záporným procentem a očekávají vysoké tržby. V průběhu posledních let zájem zákazníků o internetové nákupy stoupá, můžeme tedy s jistotou říci, že průměrný zákazník dosti leniví. Z pohodlí domova si vybere, co se mu zamane, a o několik dní později už u dveří očekává kurýra s balíčkem. Čekací doba se může poněkud protáhnout za předpokladu, že dárky objednává ze zahraničních, převážně pak čínských, e-shopů, jejichž popularita u nás taktéž narůstá. Takovéto obchody nám nabízejí opravdové hlouposti, které bychom v české kotlině ani nesehnali, za výhodné ceny. Připusťme si, že hlouposti jsou často přesně to, co se nám hodí jako dárky pro kamarády či příbuzné. Počkáme si měsíc nebo dva a můžeme pak všechny (nebo i sebe) obdarovat nějakou pěknou hloupostí.

Je dobré se však zamyslet nad tím, zda takovými nákupy nepodporujeme pochybné společnosti, jejichž zaměstnanci nemusí pracovat v dvakrát dobrých podmínkách. Užijme si tedy Vánoc plnými doušky a mysleme nejen na ty, které letos obdarujeme, ale i na ty, kteří dárky pro ně určené vyrábějí.

VERNISÁŽ „TVÁŘE"

TEREZA ŠEBKOVÁ

Ve středu 17. října 2018 se v prostorách školy konala vernisáž obrazů našich studentů. Na výstavě nazvané „Tváře“ jsme mohli vidět tvorbu, kde autoři použili svoji fantazii, kreativitu a představivost. Na svých uměleckých dílech začali studenti pracovat již ve druhém pololetí minulého školního roku, letos tvůrčí úsilí ještě zvýšili, aby svými výtvory mohli přispět k oslavám Bigy. Do akce se zapojily třídy – kvinta, sexta, II. A a II. B, septima a III. B. Celou výstavu měla na starosti naše paní učitelka výtvarné výchovy Stanislava Wasserbauerová, která byla během tvoření skvělým poradcem. Každý umělec svoji malbu pojal jinak, proto jsme mohli vidět obrazy, které zachycují reálné osobnosti, jako herce nebo vědce, ale také díla, kde autor vedl štětec pomocí vlastní fantazie. Vznikly však i úžasné autoportréty.

Výstava se konala po slavností mši a všem bylo velkou ctí, že se vernisáže zúčastnil i kardinál Dominik Duka. Večer začal představením všech malířů, o každém majiteli obrazu paní učitelka Wasserbauerová řekla pár milých slov, které divákům přiblížily jak dílo, tak i autora. Jako poděkování dostal každý tvůrce růži a pak následoval společný přípitek. Několik povzbudivých vět pronesl kardinál Duka a další. Po krátkých proslovech se rozběhla volná zábava s občerstvením, které připravili žáci ze Střední školy gastronomické. Vernisáže se zúčastnili i významní umělci, například malíři Božena Rossí a Tomáš Rossí nebo skláři Jaroslav Wasserbauer a Monika Vosyková. Tuto slavnostní událost si nenechali ujít ani naši profesoři, vedení školy, studenti, rodiče, prarodiče a přátelé školy.

Na závěr bych chtěla velice poděkovat všem studentům, kteří prokázali svoji odvahu a nebáli se alespoň na okamžik stát se opravdovými malíři. Za sebe musím říct, že není jednoduché svoji představu předat na plátno. Všechny obrazy jsou krásné, jedinečné a originální, každý z nich vyjadřuje něco jiného a v tom jsou právě všechny výjimečné. Velké díky patří i vedení školy, které dalo prostředky na zrealizování celého projektu. Poděkování zajisté patří našemu studentovi Tomáši Bláhovi z oktávy, který nafotil jak obrazy, tak i jejich autory. Podařilo se mu vytvořit jedinečný tištěný katalog jako krásnou připomínku vydařeného projektu. Největší díky ale patří naší skvělé paní profesorce Wasserbauerové, která celou vernisáž zorganizovala, také jí patří poděkovaní za to, že během tvorby obrazů měla s námi trpělivost a byla nám velkou podporou.

ROZHOVOR S ŘEDITELEM ŠKOLY

BARBORA SOBOTKOVÁ, TEREZA ŠEBKOVÁ

Kdo stojí za fungováním Bigy? Kde se zrodil tento nápad? Byla to vaše iniciativa?

Tento nápad se zrodil v roce 1990 ve farnosti sv. Prokopa ve Žďáru nad Sázavou, kde se asi dvanáct lidí několikrát setkalo nad tématem založení církevní školy. Prvním typem školy, o které se uvažovalo, byla zdravotnická škola. Po zvážení všech okolností se nakonec všichni sjednotili na názoru, že církevní gymnázium bude nejlepší řešení.

Bylo hned na počátku jasné, že budovou školy se stane tato Na Klafárku?

Pro vznik gymnázia bylo třeba sepsat žádost na ministerstvo školství, kde je speciální odbor pro zřizování nových školských kapacit. Tento odbor zhruba dva roky před zahájením výuky měl požadavek na doložení prostor, kde bude výuka probíhat. Protože jsme neměli vlastní budovu, město nám zapůjčilo prostory, o které jsme se dělili se Školou ekonomiky a cestovního ruchu a Podnikatelskou školou z Boskovic.

Jakou podobu měla škola na začátku?

Na počátku jsme využívali jedno patro budovy ŠECRu, kde jsou dnes cukrářské dílny.
V budově A sídlila 5. základní škola ze Žďáru nad Sázavou, a teprve po jejím odchodu se Biskupské gymnázium přemístilo do současných prostor.

Působil jste na této škole jako učitel?

Učil jsem několik hodin, ale vzhledem k tomu, že se naše škola velmi dynamicky rozvíjela už od začátku, tak jsem se spíš věnoval realizaci nových projektů a všem novým věcem, které jsou nutné pro to, aby se každý rok gymnázium proměnilo k lepšímu.

Jste spokojen s fungováním školy?

Já jsem především vděčný za to, že mám kolem sebe skvělý tým zaměstnanců. Podle mě naše gymnázium patří ke školám, ve kterých není potřeba ředitele, protože všichni vědí, co je jejich úkolem, dělají to ze svého přesvědčení a odvádějí skvělou práci. V neposlední řadě jsem velice spokojený se studenty, kteří navštěvují naši školu, protože nás každý student inspiruje. Tak to cítím a doufám, že stejný názor mají i všichni učitelé školy.

Jak rekapitulujete činnost školy po 25 letech?

Já osobně vnímám těch pětadvacet let jako období, které bylo velkým darem pro všechny zúčastněné osoby, které se snažily realizovat myšlenku gymnázia. Minulé období přineslo několik obdarování a samozřejmě i zklamání, ale to do života patří. Zklamání je pro člověka velice důležité v tom smyslu, aby se člověk vrátil k ryzím myšlenkám, ke kořenům a aby v sobě neustále obnovoval pokorný přístup k věcem a k hodnotám. Myslím si, že to je jeden ze základních principů vzdělávání.

EPOS

BARBORA
SOBOTKOVÁ

I přes to, že na naší škole děláme čtenářský deník, spousta studentů knihy nečte. Nedají knihám ani šanci, protože od dětství nebyli ke čtení vedeni a čtení berou jako nudnou záležitost a ztrátu času. Myslím si, že je to škoda, protože díky četbě knih získáváme všeobecný rozhled a rozvíjíme své vyjadřovací schopnosti. Čtení pro nás může znamenat i takový detox hlavy. Měli bychom si najít knihy, které nás doslova pohltí, třeba mohou být o našich zájmech a volnočasových aktivitách.

Pak jsou ale také knihy, které si volíme k maturitě. Jenže právě ty ne všichni čtou, ale informace získávají z internetu nebo zápisy o nich opisují od starších sourozenců a přátel. Samozřejmě, že nás každá kniha, kterou musíme přečíst
k maturitě, nezaujme, ale stále je v seznamu plno knih, jež nám možná svým názvem nic neříkají, ale překvapí nás obsahem a přelouskáme je jedna báseň.
Tou pro mě byl Epos o Gilgamešovi v prvním ročníku. Ač je to jedno z nejstarších děl světové literatury a názvem určitě nepřitahoval, získal si mě především svou aktuálností. Je až šokující, že se za těch několik tisíciletí nic nezměnilo a člověk stále prahne po přátelství, moci a nesmrtelnosti. (A celá knížka má jen něco málo přes sto stran.)

O letošních prázdninách se mi stalo něco podobného, když jsem sáhla po novele Osud člověka. Tento titul je napsaný v seznamu knih pro třetí ročník. Stejně jako Epos o Gilgamešovi jsem si ho vybrala z důvodu nízkého počtu stran a filozoficky znějícímu názvu. Tato úzká knížečka od ruského autora mě zaujala, protože na rozdíl od ostatních válečných děl se mi moc líbila.

Hlavní hrdina měl sice smutný osud, přišel kvůli válce o celou rodinu, ale přesto hledal smysl života a ten našel v malém chlapci, kterého přijal za vlastního syna. A to je, myslím, velmi důležité, aby nikdo neztrácel vůli žít, ač se v jeho životě děje cokoliv.

A co celým tímto článkem chci říct? Chápu, že je někdy obtížné přečíst všechna požadovaná díla jak v jednotlivých ročnících, tak i k maturitě a zapsat si o nich své postřehy do čtenářského deníku, ale zkusme hledat knihy, které nám něco předají a které nás zaujmou. Vím, že sousloví povinná literatura je děsivé, protože nemáme rádi, když nás někdo do něčeho nutí, ale ne vždy tomu tak je. A prosím, neházejte všechny tyto knihy do jednoho pytle. Každá kniha je originál, v němž se ukrývá spousta myšlenek. Věřím, že si najdete tu svou, na kterou už nedáte dopustit, a budete rádi, že jste ji díky povinné četbě objevili.

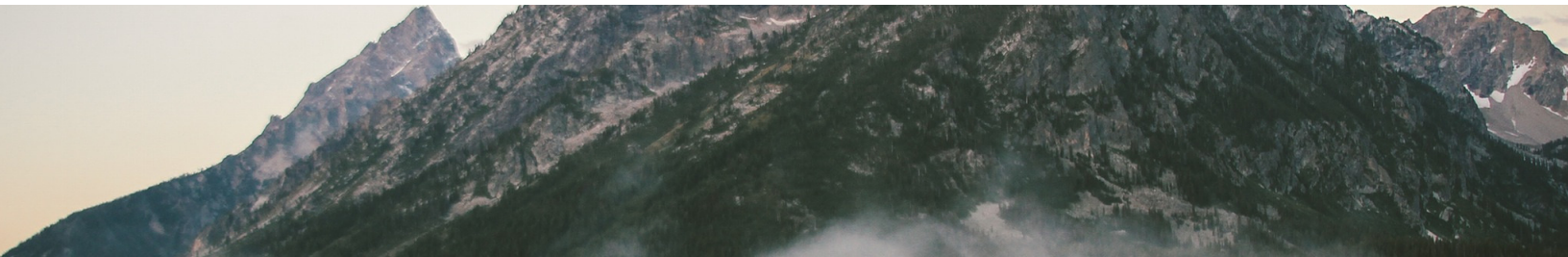

BÝVALÉ STUDENTKY

BARBORA SOBOTKOVÁ, TEREZA ŠEBKOVÁ

V čem a jak moc se změnila škola od vašeho studia?

1. dotazovaná - V rámci atmosféry moc ne a co se týče vybavení, tak ano. Například přibylo robotické centrum, připojila se budova ŠECRu a nyní se buduje nová jídelna. Pedagogický sbor se téměř vůbec nezměnil.

2. dotazovaná - Sbor prošel malou obměnou, ale určitě se změnila podoba školy, technické vybavení. Z mého pohledu se ale nic zásadního nezměnilo. Zůstala vstřícnost studentů k učitelům. Určitě se změnil přístup žáků ke studiu. Mají možnost kurzů, vycestovat do zahraničí nebo exkurze, to za nás v tak velké míře nebylo.

Jak jste se dostala k učitelství? Je ve vaší rodině učitelství zvykem? Co vás vedlo k tomu, učit právě na Bigy?

1. dotazovaná - Odjakživa jsem chtěla být učitelkou. A v naší rodině to zvykem nebylo, ale má sestra a sestřenice jsou také učitelky. Ze začátku jsem na Bigy působila jako asistentka a později jsem tady začala učit.

2. dotazovaná - V naší rodině není učitelství zvykem. Nikdo by do mě neřekl, že se stanu učitelkou. Určitě na mě měla vliv paní učitelka Stráská, která chtěla, abychom tvrdě pracovali, ale to jsme ocenili až později. Hledala jsem něco, co mě bude naplňovat a později jsem zjistila, že to je angličtina. Utvrdil mě v tom roční pobyt v Londýně. Chtěla jsem si také udržet všeobecný přehled, proto jsem si k tomu vzala občanskou výchovu. Bigy bylo pro mě jasnou volbou, protože znám učitele a studenty a vždy se lépe vstupuje do prostředí, které znáte.

Jaké byly přijímací zkoušky? Bylo už tehdy rozdělení humaniťáci x přírodovědci? Jaké jste měly semináře a z čeho jste maturovaly?

1. dotazovaná - Přijímací zkoušky si dělala škola sama. Bylo to z českého jazyka, matematiky a občanské výchovy. Bylo to podobné dnešním TSP. Rozdělení už tady bylo, já měla humanitní semináře. Navštěvovala jsem ZSV a mediální seminář, který teprve začínal. Byly také obdoby ročníkových prací. Maturovala jsem z českého jazyka, německého jazyka, dějepisu a občanské výchovy.

2. dotazovaná - Byl to test vytvořený školou, nebyl zadáván centrálně. Oblasti přijímacích zkoušek byly český jazyk, matematika, angličtina a nějaký ten test všeobecného přehledu. Ano, i za nás bylo rozdělení na humaniťáky a přirodovědce a za mě je to dobře, mně se líbí ta rozmanitost a to, že každý má možnost se rozhodnout. Navštěvovala jsem literárně-historický seminář, protože nás bylo málo, proto nás spojili do jednoho semináře, jako druhý seminář jsem si zvolila společenskovědní seminář. Maturitní zkoušku jsem skládala z českého jazyka, ze základů společenských věd a z dvou angličtin.

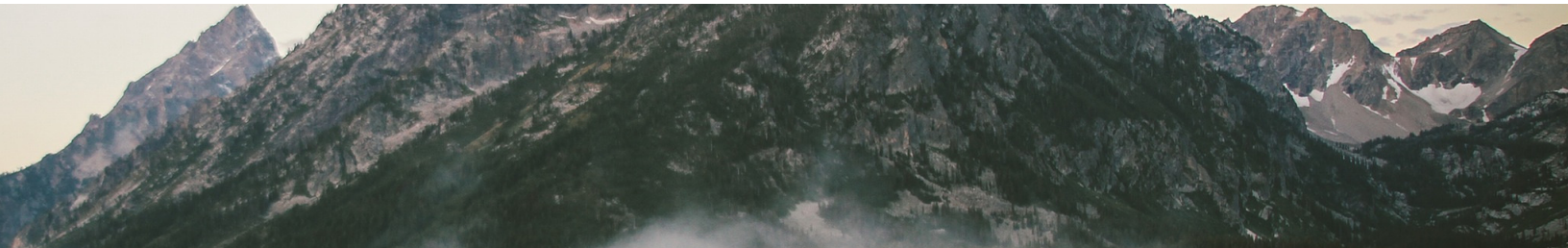

PTÁME SE UČITELŮ

JIŘÍ KAMARÁD, KLÁRA ROSECKÁ

Pětadvacáté výročí založení naší školy, které jsme si nedávno připomínali, nás vede k ohlédnutí se zpět v čase a také k zamyšlení nad tím, co se za ono čtvrtstoletí historie Bigy událo a změnilo. Dovolili jsme si požádat čtyři naše profesory o malý rozhovor s cílem zjistit, jak na svoje minulá léta na našem gymnáziu pohlíží oni.
Položili jsme jim tři otázky:

1) Jak dlouho už na naší škole vyučujete?
2) Jak vás práce na Bigy obohatila?
3) Co se zde za dobu vašeho působení změnilo?

Mgr. Jana Formánková
1) U mě to celé začalo jakýmsi záskokem za pana Holemáře a za paní Černou, kteří v té době byli delší čas nemocní. Poté jsem tu byla rok na částečný úvazek a další rok už na plný úvazek. Tedy celkem tři roky.
2) Protože jsem pět let předtím, než jsem začala učit na Bigy, pracovala jen s dospělými, zdá se mi kontakt s mladší věkovou kategorií obohacující a otevřel mi nové obzory. Na druhou stranu je pro mě práce s mladší generací náročnější v tom, že se obecně setkávám s menší mírou motivace k učení než u dospělých.
3) Myslím si, že to za tu poměrně krátkou dobu, co zde jsem, nemůžu ještě úplně dobře posoudit. Povedlo se mi ale získat nové kontakty a prohloubit si vztahy s ostatními kolegy. Práce zde mě učí být tolerantnější ke studentům, uvědomuji si, že pro ně můj předmět nemusí být ten nejdůležitější. Posun tedy vidím především v oblasti vzájemných vztahů.

Mgr. Eva Tomášková

1) Na Bigy v současnosti učím třiadvacátým rokem.
2) Já jsem být učitelkou vždycky chtěla, takže mi učení dalo smysl života. Dále mi určitě dalo spoustu zkušeností do budoucna a také pocit z dobře odvedené práce.
3) Všechno! V prvé řadě vybavení školy, což je nejspíš vidět na první pohled. Před několika lety jsem se poté, co jsem se vrátila z mateřské dovolené, která trvala dva roky, nestačila divit, co všechno se tady ve škole stihlo udělat. Kdysi jsme si například museli vystačit s klasickými křídovými tabulemi. Také je tu spousta nových lidí, jedni odcházejí, další přicházejí. Podle mě se také výrazně mění žáci. Připadalo mi, že ti první byli daleko vděčnější za to, že se jim věnujeme, než dnes. Nechci to samozřejmě vztahovat na všechny, ale v dnešní době musíme studenty více přemlouvat k tomu, aby něco dělali. Pozoruji změnu i na sobě – i můj přístup se s tím musí měnit.

Mgr. Jiří Bubák

1) Na této škole jsem třetím rokem, celkem ale učím devátým rokem.
2) Poznal jsem především spoustu šikovných studentů. Troufám si říct, že i spoustu šikovnějších studentů, než na jaké jsem byl do té doby zvyklý. Učení na Bigy mě obohatilo tím, že zdejší žáci mají chuť se vzdělávat a můžu se s nimi lépe domluvit. To je pro mě příjemným impulsem do mojí kariéry učitele.
3) Všichni vidíme, co se tu v současné době buduje. Vznikají nové možnosti pro volnočasové aktivity, vzniká robotické centrum. Myslím si, že vedení školy se snaží jít s dobou a stále kupředu. Každý rok se zde děje spousta nového, nestojíme na místě, škola pořádá nejrůznější akce, ať už jsou to kulturní akce, nabídky výjezdů do zahraničí nebo cokoli jiného. Škola zkrátka žije.

Mgr. Lenka Klimešová

1) Teď tu učím pět let.

2) Učení zde mi dalo motivaci k práci s mladými lidmi, ta mě velice baví. Učím se, jak vycházet s určitými typy lidí, a také jak pracovat s těmi, kteří například mají nějakou poruchu.

3) Za pět let se toho zatím tolik nezměnilo. Především v rámci atmosféry mezi lidmi, učitelé jsou pořád v některých věcech hodně otevření, jsou schopní studentům pomoci, vždycky si student v případě problému může přijít pro radu. Změnu ale samozřejmě vidím ve vybavenosti, staví se spousta nových věcí.

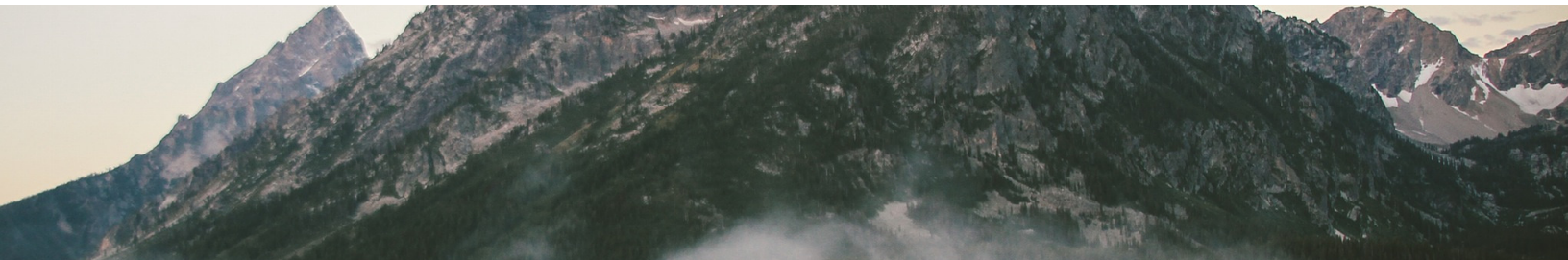

CO JE DOMOV?

ANNA SOCHOROVÁ

Malá dívenka stojí na prašné cestě před budovou místní základní školy, v ruce svírá svého plyšového králíčka, kterému chybí jedno ouško, ale i přes svůj drobný handicap je dívčiným nejvěrnějším přítelem a jedinou vzpomínkou na její bezstarostný život před tím, než ji všudypřítomné zuřící boje připravily o prarodiče a otce. Zbyla jí pouze starší sestra a maminka. Dvě ženy, které jsou rozhodnuty obětovat úplně vše, jen aby holčička znovu pocítila, co znamená mít domov, a pokusily se jí vrátit úsměv na tvář.

Obloha se pomalu zatahuje a holčička v dálce konečně vidí svoji sestru a hned za ní jejich matku. Rozběhne se k nim a skočí jim kolem krku. I přes to, že je ještě malá, vidí na starší z žen, že jí není moc dobře. Dříve nádherná žena, plná života, je nyní pohublá tak, že se jí dají spočítat všechny kosti v těle. Její tmavě modré oči ztratily jiskru, nyní se v nich odráží jenom smutek ze ztráty lásky svého života a z hrůz, které musely zažít její dcery. Pod očima má skoro černé kruhy, protože od chvíle, kdy jejich dům zachvátily plameny, nespala déle než čtyři hodiny. Jediné, co ji žene vpřed, jsou její děti, kterým chce zajistit dobrou budoucnost. Všechny tři se proto vydávají zpět do města, kde si pronajaly byt.

Po cestě si povídají o tom, co se holčička naučila ve škole. Ve chvíli, kdy jim barvitě popisuje, jak jako první vypočítala příklad z matematiky, slyší slovo – špíny, které protrhne hráz urážek. „Táhněte do svojí země. Tady nemáte co dělat. Proč bychom si vás zde měli vydržovat? Co tu chcete? Jste jenom špína, která zaneřádí naše město.“ Ale bohužel, nezůstává jen u slov…

Za čas má jejich byt rozbitá okna a posprejované dveře, v místní pekárně je odmítají obsluhovat, jedna stará žena na dívčinu matku dokonce i plivne. Strkají do nich... Matku dvou děvčat vyhodí z práce, že prý ji viděli, jak krade. Ten večer žena poprvé pláče. Její dcery sedí vedle ní a objímají ji. Cítí naprosté zoufalství. Ví, že tady domov nenajdou, a tak sbalí to málo, co jim zbylo, a odchází pryč z města, které se mělo stát jejich útočištěm, ale změnilo se v peklo. Před dveřmi stojí nějaký muž, není mu vidět do tváře, a tak vyděšená žena ukryje své dcery za sebe a je připravena muže klidně i zabít, jen aby ochránila svoje holčičky.

Muž vyjde ze stínu a nejmladší holčička se okamžitě rozběhne i přes námitky své matky a skočí mu kolem krku. Ta starší párkrát zamrká a pak následuje svoji sestru. Ale nejstarší žena není schopna udělat ani krok, sveze se na kolena a z očí jí tryskají slzy. Muž, který nyní drží její mladší dcerku v náručí a starší dcerku kolem ramen, by měl být mrtvý. Vyměnil svůj život za životy těch tří. „To jsem já, Anyesho. Prosím, odpusť mi," řekne muž dojatě. Žena omdlí ve chvíli, kdy jí položí dlaň na tvář. Když po chvíli rozlepí oči, její manžel ji drží v náručí a dcery sedí kolem nich. „Co ti mám odpustit?" zjišťuje žena roztřeseným hlasem. „Že jsem tu s vámi nebyl. Víš, když jsem se probudil v nemocnici, nikde jste nebyly a nikdo o vás nic nevěděl. Hrozně jsem se bál, že jste mrtvé. Při té myšlence mi pukalo srdce. Kdybych ztratil vás, ztratil bych svůj domov. Neměl bych důvod žít dál. Ale nemohl jsem se vzdát, tak jsem hledal dál a nakonec se mi to povedlo. Můj bože, jak moc jsem vděčný, že jste v pořádku," vysvětluje muž a políbí svoji ženu. Jemně ji postaví na nohy a obejme znovu jejich dvě dcery, které jsou konečně za tak dlouhou dobu šťastné.

A tak tam stojí čtyři lidé, kterým život vzal skoro vše, a když už ani nedoufali, vrátil jim to nejcennější, co mohli mít. „Tatínku, když už jsi zpátky, můžeme jít konečně domů?" zeptá se holčička nadšeně.

„Ano, zlatíčko,“ řekne muž, kterému se v očích znovu zalesknou slzy. Dívčin otec cítí obrovskou úlevu. Ví, že teď, když jsou všichni zase spolu, nezáleží na tom, kam se vydají. Domov budou mít stále s sebou. Protože bez rodiny není domov.